

Kövesdy Zsolt

Eucharisztia 3.

2018. január 9-én a vezetők iskoláján és január 13-án elhangzott elmélkedés

Folytatjuk az Eucharisziával kapcsolatos gondolatainkat.

A cursillóban az apostolság éve van, ugyanakkor az Eucharisztikus Kongresszusra készül az ország. Ezzel a két témával foglalkozunk, de rá fogunk döbbsenni a végére, hogy ez valójában egy és ugyanaz, mert mind a kettő Isten örömeinek a hirdetése.

Elindultunk onnan, hogy mit mond a zsinat az Eucharisziáról a szentségekről szóló dokumentumban. A 47-es pontban írja le a következő hét fogalmat (SC47):

1. a keresztáldozat jelenlévő valósága
2. a halál emlékezete
3. a feltámadás emlékezete
4. az irgalom szentsége
5. az egység jele
6. a szeretet köteléke
7. a húsvéti lakoma

Ez a kiinduló pontunk, mert ez a hét fogalom gondolataink továbbvivője.

Az Eucharisztia tehát a keresztáldozat jelenlévő valósága, a halál emlékezete és a feltámadás emlékezete, vagy más értelmezésben, amely nem különválasztja, hanem egyben gondolja a halál és a feltámadás emlékezetét, az irgalom szentsége, az egység jele, a szeretet köteléke és a húsvéti lakoma.

Az Eucharisztia mindez és a miénk. A gondolatot tovább szöve beszélhetünk arról, hogy minden dolognak a rendeltetését, célját és lényegét meg tudjuk változtatni, és így eljutunk az átlényegüléshez.

Az adventi időszakban, a karácsonyi készülékben a Szűzanya életére tekintettünk, az ő átlényegülésének titkát szemléltük. Azt, hogyan lényegül át az ő élete, az ő házassága és az ő férjének az élete, és hogy Isten elfogadja kettejük egységét,

boldogságát.

Eljutunk oda, hogy amikor Mária életének a célja, rendeltetése és a lényege, valósága átalakul, akkor észrevesszük őt a kereszt tövében, rádöbbenünk arra és gyönyörködünk abban, hogy az ő Magnificat éneke a kereszt tövében sem veszíti érvényét, hanem az ott, a kereszt tövében nyer igazán értelmet. *„Magasztalja lelkem az Urat, szívem ujjong üdvözítő Istenemben!”* Ő akkor, ott is dicsőíti Istent, amikor halott fiát tartja ölében, és így a karácsony drámája nagypéntek gyönyörűségében teljesedik ki. Az ő ajkairól szóló Magnificat a lelkében sem veszíti el tartalmát, és ez rádöbbsent minket arra, hogy miért nincs szüksége a találkozásra feltámadt Fiával. Ő ott, a halál völgyében is reménnyel és hittel élt, csak az apostoloknak kellett vakságuk miatt látniuk a feltámadt Urat. *„Nagyot tett velem a Hatalmas, szent az Ő neve!”*

Mária hitvallása a kereszt tövében is szól, az ő dicsőítő éneke a kereszt alatt állva is fölhangzik.

Mária élete átlényegül, és miután szüli, ajándékba adja nekünk az Úr Jézust, ehhez az örömteli, sokatmondó kifejezéshez hozzátehetjük az ő életét is: az Eucharisztia.

Mi a szándéka az Úr Jézusnak, amikor ezt a fogalmat kimondjuk, hogy Eucharisztia? Amikor Ő megalapítja az Oltáriszentséget, hogyan s miképpen teszi, mi az, amit ránk bízott, mi az, amit ezzel szándékolni szeretett volna?

Amikor kimondjuk, hogy ajándékba kapjuk a testet és a vért, teljes valóját, Mária megteszi ezt és Őt adja nekünk.

Első érzékletes példaként álljon itt egy történet, ami egy titok, ami azért lett titokká, mert azt a szokást, amiről most szó lesz, a papok kinevették. Ezért aztán titokká lett. Ez egy nagyon aranyos történet. A századfordulón, egészen az 50-60-70-es évekig volt egy nagyon szép hagyomány a bánáti sváb asszonyoknál. Reggel, amikor fölkeltek, öt szem búzát a sparheltre dobtak, és amikor azok megpirultak, kötényzsebbe tették és úgy mentek dolgozni pirkadattól napestig. Soha senkinek nem árulták el, miért is tették. Ezt csak azok az asszonyok tudták abban a faluban, akik ugyanezt gyakorolták. Barátom, évfolyamtársam nagymamájának is ez volt szokása. Ez a barátom Czank Gábor, jelenleg gyomai plébános. Ő gyermekkorában rákérdezett erre a szokásra, mi is ez. Nagymamája, aki már nem járt a földekre, de a szokást megtartotta, elmesélte, hogy

amikor megcsendült a déli harangszó, elővették ezt az öt búzaszemet és magukhoz vették, miközben Krisztus öt sebére emlékezve mondták a fohászuakat, az Úrangyalát, vagy a Miatyánkot. Titokká azért vált, mert kinevette a plébános.

Elgondolkoztam ezen a történeten és szívembe dobbant a kérdés, hogy ez Eucharisztia? Krisztus öt sebére az öt pirított búzaszemet a déli harangszóra, az Úrangyala vagy a Miatyánk imádkozása közben megenni? Szívemből mondom, hogy igen, amiért lehet, hogy a paragrafusos teológusok megköveznének. Mégis ki merem mondani, hogy eme cselekedet, amit az Úr emlékezetére ezek az asszonyok tettek és talán még most is megteszik, igen, ez Eucharisztia. Ez az öt sebre vett Eucharisztia. Nem volt lehetőségük elmenni a templomba, ezért így akartak ezek az asszonyok az Úrból táplálkozni. Merthogy mi is volt az Úr Jézus szándéka? Hogy az Ő emlékezetére cselekedjenek!

Mit is jelent, hogy az Úr jelenlévő valóság és mitől válik jelenlévő valósággá?

Erre megkapjuk a választ János evangéliuma 13. fejezetében leírtakból, ahogy ő leírja az utolsó vacsora történetét. Jánosnál annak is jelentősége van, amiről nem beszél. Az egész evangéliuma tele van Jézus üzenetekkel, hogy „*az én testem étel és az én vérem ital*”, de ezt az utolsó vacsora leírásánál nem mondja. Ez csak Márk, Máté és Lukács evangéliumában szerepel.

János azonban furcsa dolgot tesz az utolsó vacsora leírásánál, mert nem a kenyértörést írja le, hanem a lábmosást.

Vajon miért teszi ezt János? Ennek komoly jelentősége van az én érzésem szerint.

Jézus felkel a vacsorától, ami fölborítja a szigorú zsidó széder (húsvéti) vacsorának a liturgikus rendjét. Mit tesz? Leveti felső ruháját, ami újabb meghökkentő dolog. Mire készül a Mester? Kötényt köt, ami megint egy szokatlan cselekedet, mert a szolgáló ruháját veszi magára. A kancsóba vizet tölt, és mosni kezdi tanítványainak a lábát. Péter hadakozik: „*Uram, te mosod meg az én lábamat? Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha!*” Jézus válaszára Péter folytatja, hogy akkor „*Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet is.*” Jézus válasza erre: „*Aki megfürdött, annak a lábát kell megmosni és egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.*” Tudta ugyanis, hogy ki fogja elárulni. Miért fontos ez nekünk? Azért, mert Júdásnak is megmosta a lábát ama utolsó vacsorán.

A lábmosás után így szólt a tanítványokhoz: „*Tudjátok, mit tettem veletek? Ti Mesternek és*

Úrnak hívtok, s jól teszitek, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam a lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg."

S ami miatt ezt a történetet ide hoztam a gondolatsor elejére, az az, hogy Jézusnak ez az a mondata, aminél mind a négy evangélium utolsó vacsora története összetalálkozik. *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”*

Ha belegondolunk abba, hogy Jézus hogyan jelenlévő valóság, az Ő áldozata hogyan jelenlévő valóság, akkor ez az a mondat, ami mentén rádöbbenhetünk arra, hogy Ő jelenlévő valóság.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”

Az Úr szándéka tehát az utolsó vacsorai történetben a cselekvés. A megtétel. És bizony, ha olvassuk az ókeresztény írókat, ott is először az van, hogy cselekedd meg a szeretetedet, aztán a többi majd megkapod hozzá, legyen az akár a tudás, legyen az akár továbbgondolás, akár a szeretetközösség kialakulása. Kezdd el cselekedni!

Az apostolság éve van a cursillóban, mint program, és Eucharisztikus Kongresszusra készülünk. Ez a kettő tökéletesen találkozik abban a Jézus-i szándékban, ami úgy szól, hogy: *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”*

Mi az tehát, amit tennünk kell? Megcselekedni, amit Ő!

Ne felejtsük el, hogy Júdás lábát is megmosta, aki Őt később elárulja és az Úr ezt nagyon jól tudja. Tehát nem az a kérdés, hogy ki árul el téged, vagy engem, hanem az a kérdés, hogy megcselekeded-e, amit az Úr?

Egy pap kollégámmal váltottunk eszmét az Eucharisztikus Kongresszus kapcsán és arra a közös gondolatra jutottunk, hogy sok minden végig gondolni való van az Eucharisziával kapcsolatosan. Jézus az utolsó vacsorán enni és innivalónak szánta magát, testét és véré, nem pedig kultikus imádásra és nem mutogatásra.

Mi is az Úr Jézus szándéka tehát, amikor nekünk az Eucharisziában önmagát adja? Az Ő szándéka az, hogy megegyük és megigyuk.

A barokk kor óta a mi korunkra ebben a kérdésben hangsúlyeltolódás történt. Lehet, hogy ezzel a gondolattal néhány embernek kérdőjelet teszek a cselekedetei, gondolatai vagy a hite mellé. Én is szeretek szentségimádásra járni, de más hangsúllyal.

Az Úr szándéka tehát a közös étkezés volt, mint cselekvés, az Ő „zabálása” és „habzsolása”. Ahogy az eredeti görög szövegben ez a kifejezés szerepel, oda kellene eljutnunk, hogy az Ő testét és vérért rágjuk és habzsoljuk, ezzel a szenvedéllyel. Nemcsak egyszerű étkezéstről van szó, késsel, villával, barokkos módszerrel. Az a fajta habzsolás, amiről az Úr Jézus beszél, az olyan, mint amikor a gyerek neki esik a tortának és tetőtől talpig cukormázaz lesz. Vagy, ahogy egy borünnepet elképzelték az ókori görögöknél, amikor nemcsak ittak, hanem fürödtek is a könnyű görög borban, és úgy ünnepelték a bor istenét. Amikor tehát a magyar fordításban az van, hogy igyatok ebből mindnyájan, az nagyon el van kenve. A görögöknél a szakállukon folyt le a bor, olyan vehemenciával itták. Ez az a kifejezés, ami az Úrnál szerepel. Rágjuk és habzsoljuk!

Nem úgy, ahogy jámbor hitoktató nénik, időnként még ma is hajlamosak azt tanítani a gyerekeknek az elsőáldozásnál, hogy nehogy megrágd a szentostyát! Tedd a nyelvedre és szépen lassan hagyd, hogy elolvadjon és áhítattal nyeld le, rá ne harapjál, mert az halálos bűn. Ennél nagyobb butaság nincsen, mert az Úr Jézus szándéka és szava szerint nem ezt kell tenni.

Vagy volt egy hagyomány, nagyanyám is mondott ilyet, hogy Zsolci-Bolci ne rágd meg az ostyát, mert az bűn, ha meg felragad a szájpadrásodra, akkor halálos bűnöd van, menjél gyónni. Hogy akkor mi volt a bűnöm, nem tudom, de menni kellett gyónni, mert fölragadt az a kis kenyérdarab a szájpadrásomra. Voltak és vannak manapság is ilyen tévedések, ez a régieknek a naivitása volt, és bizony ki kell mondani, hogy butaság, tévedés volt, hiszen az Úr szándéka az, hogy vegyétek és rágjátok, vedd és rágd, zabáld, habzsold.

Tegyük föl magunknak a kérdést és gondolkodjunk el azon, hogy ma sokszor inkább eltávolítjuk Őt magunktól, éppen azzal, hogy bezárjuk szépen megépített templomok közé liturgikus szabályrendszer szerint az Eucharisztia gyönyörűségét. Ez egy nagy kérdés.

Boulad atya is feszegeti ezt a témát. A Püspökszentlászlón tartott lelkigyakorlaton mondott elmélkedése között találtam egy nagyon jó gondolatát. Azt mondta, hogy pont éppen a pompázatos templomokba zárva, a liturgikus szabályrendszer szerint

rekesztjük ki az Úr Jézus Krisztust, és bezárjuk az Eucharisztia gyönyörűségét. Nem éppen a szakralitás formái azok, amikkel kizárjuk az életünkben az Eucharisztia mélységes titkát és gyönyörűségét?

Talán épp a túlméretezett, túldíszített, 24 karátos csili-vili szentségtartókkal fedjük el az apró piciny kenyérnek és bornak a mélységes jelenvalóságát és titkát? Igaza van Boulad atyának, hogy a szakralitás gyakorlatával elveszhet az életünkben a dialógus, a Vele való találkozás. Úgy fogalmazott, hogy az imádás kultuszával a táplálék szándéka csorbul, merthogy az Ő szándéka nem az, hogy mi milyen igényekkel lépünk föl, és milyen kultuszt kívánunk csinálni.

Amikor csillogó monstranciába tesszük az Eucharisziát, akkor, akinek fogalma sincs arról, hogy mit teszünk, annak arról sincs sejtése, hogy az a nagy arany valami, az micsoda. A lényeg, hogy valami kincset hordunk körbe-körbe, és itt jön a bálványimádásnak a vádja. Vagy ha valaki rájön arra, hogy a közepén lévő valamicsodáckára gondolunk, hogy akkor az micsoda is? Papírlap? Féldrágakő? Egy fehér arany valami? Mi is az ott? Hogy is van?

Ilyen értelemben ki kell mondanom azt, hogy bizony az Eucharisztia ilyen fajta körbevitele a mai világ számára idegen és bizony minden monstrancia rossz. Ez egy nagyon fontos dolog azért, mert a partikulát mutatja, nem pedig a táplálékot adja. A részt mutatja, nem pedig a táplálékot adja, márpedig az Úr Jézus szándéka a táplálék volt és most is az a kenyérrel és a borral. Érthető a különbség?

Amikor ránézünk az Eucharisztikus Kongresszus plakátjára és fényképére, ugyanaz a kérdés, mert azon is egy nagy arany monstranciát látunk, benne egy kis fehér valamivel, amiről messziről senki nem tudja, hogy az mi.

Tisztázzuk azt, hogy mi is az a partikula? A szentségtartóban levő szentostyát nevezzük partikulának, ami már át van változtatva, és amit beteszünk a tabernáculumba. Ez szakzsargon a liturgiában, de mi papok tudjuk, hogy ilyenkor az Eucharisziáról van szó.

A szentségmutató tehát mutatja, nem pedig táplálékul adja az Úr Jézust, ezért ha tovább gondoljuk ezt a dolgot, könnyen lealacsonyíthatjuk Őt egy szakrális tárggyá és innentől kezdve Ő nem több, mint egy szobor, ami előtt ugyanazt meg lehet tenni, mint

bármelyik szobor előtt, amit a teremben elhelyezünk.

Mindezért nagyon fontos dolog, hogy milyen szándékkal és milyen szívvel lépek be a templomba, ahol Ő reálisan jelen van. Némi szenvedéllyel azt fogalmaznám meg, hogy szentségimádásra talán csak azokat kellene beengedni, akik az Ő háza népéhez tartoznak, és akik tudják, hogy mi az a fehér valami abban az arany micsodában, és nem az az arany micsoda a lényeg, hanem az a kenyér, amiben Ő magát elhelyezte. Azokat, akik éheznek és szomjazzák Őt, mert vágyva-vágynak rá, és éheznek az Ő teljes valóságát, sőt személyként megszólítják és leborulnak előtte.

Személyként szólítom meg, nem tárgyként, és úgy lépek hozzá, hogy Ő a közelemben van, nem pedig egy szobrot csinállok belőle, aminek meg kell adni a füstöt, gyertyát, meg a reflektort. Világosan kell látnunk a különbségtételt!

Az ostyával és a borral kapcsolatban el kell mondani, hogy valamikor a plébániákon a papok maguk sütötték az ostyát abból a lisztből, amit a hívek adtak össze. Ma meg készen vesszük, morzsamentesen, nejlon zacskóban. Probléma van a borral is, mert a boltban kapható eredete bizonytalan és bizonyos mértékben a cukrozás és kénes kezelés is megengedett. Régebben a papi képzésnek a része volt a bor készítésének tudománya. Ma már ez a tudás nem része a papnevelésnek. Tanították, hogy hogyan kell tiszta bort készíteni, pontosabban, mi történik a musttal, míg bor lesz belőle. Különösebben nem kell vele tenni semmit, csak odafigyelni, mert magától lezajlanak a természet folyamatai. A lényeg az volt, hogy abból a szőlőből készült, amit közvetlenül a hívektől jött össze és így saját bora volt a papnak.

Nagyon érdekes volt, amikor saját magam először készítettem bort. Óriási élmény volt a saját borommal misézni és azóta is, hacsak tehetem, olyan borral misézek, amiről tudom, hogy ki készítette, sőt mi több, örömmel adta, hogy én azt erre a célra felhasználhassam. Mindezeket tekintve elmondhatjuk, hogy a pap a sajátjából, az egészből választotta le a részt, a partikulát, amit kifejezetten arra szánt, hogy abból Eucharisztia legyen, ama kenyér és bor.

Az egészből a keveset, a szentet. Elválasztva és ugyanakkor abból véve, a közönségesből a szentet, hogy visszakaphassuk azt saját magunk táplálékaként. Hozzáteszem, hogy ama kenyér és ama bor az a pap sajátjából került ki, tehát ilyen

értelemben már érthetjük, hogy milyen szimbólum mindaz, amit az Úr Jézus tett és szándékolt az utolsó vacsorán.

Ehhez képest manapság ugyanaz történik az Eucharisziára szánt anyagokkal, mint a születésünkkel, meg a halálunkkal, hogy csempe közé zárjuk, magunktól messze, mert a lényeg, hogy steril legyen, minél kevesebb gonddal járjon. Minél hamarabb végére érjünk a misének, ugye hányszor halljuk, hogy jaj, fél óránál tovább ne tartson a mise. Mindent szeretnénk egy kicsit könnyebb útra terelni és messzire eltolni magunktól.

Gondoljuk végig magunkban, hogy hogyan tegyük meg az Úr szándékát, hogy hogyan adhatom én is a magam testét és véréát épp úgy, ahogy az Úr Jézus adja. Miképpen cselekedjünk az Ő emlékezetére? Mert, amikor Ő azt mondja, hogy *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”*, nem elsősorban arra gondolt, hogy majd kenyeret és bort együnk és igyunk, hanem, hogy Ő ahhoz adja a testét és a véréát, hogy saját magam is adhassam a testemet és a véreát, csatlakozva az Ő művéhez. Azt olvassuk az evangéliumban, éppen ebben az utolsó vacsorai gyönyörűséges tanításban, hogy *„mindent átadtam nekik!”*. *„Mindent átadtam nekik!”*

Mi lehet az a minden, ha nem az a lehetőség, hogy meg tudom tenni, amit Ő! Magamat is odaadni, testemet és véreát.

Hogyan tudom én a saját magam testét és véréát ajándékba adni a házastársam számára, aki házastársnak szentelt életet él, vagy aki egyedül van, az a közösségnek szentelt élet révén a közösségnek? Mi módon lehetek én is táplálékká, Eucharisziává, merthogy azt mondja az Úr: *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”*

Mi az, amiben megnyilvánulhat az, hogy te a testedet és véreát adod? Hozzá kell tennünk, hogy a régi szimbólum rendszerben a test a fizikai dolgoknak a jelképe, míg a vér a lelki dolgoknak a megfelelője.

Hogyan tudom eledelül adni testemet és lelkemet a házastársamnak és a közösségnek? Miképpen lehet ezt tenni?

A válaszra idézném a cursillo elején elhangzó gondolatsort az ideáljainkról. Ahol a kincsöd, ott a szíved. Mire fordítod az idődet, az energiádat, a pénzedet? Az idő, ami a tied. Az energia, ami az erőfeszítésed, és a pénzed mire fordítod. Nem azt, amit a lottón nyertél, hanem azt, amiért megdolgoztál, amiért megszenvedtél, azt kire, vagy mire

fordítod?

A környezetre tekintve, a házastársnak szentelt életet élőknel: milyen a kapcsolatod? Boldog a házastársad? Mert ha nem, akkor még nem adtad testedet, véredet neki. Akkor még valami hiányzik a kapcsolatodból.

A közösségnek szentelt életet élőknel, vagy aki egyedül él, ők is ide tartoznak, milyenek a kapcsolataink? Természetesen nem az elektronikus kapcsolatra gondolok, hanem a valóságos találkozásokra. Milyenek?

Az apostolság évét éljük, gondolkodjunk el azon, hogy megvannak-e, és ápoljuk-e azokat a barátságainkat, amiben igazán ott kell lennünk erőfeszítéssel?

Az erőfeszítéshez hozzátenném, hogy vannak-e olyan barátaink, akikért meg is szólnak bennünket?

Hányszor van, hogy az Úrra rászólnak, amikor a bűnös házába megy enni, hogy ha próféta volna, tudná, hogy kinél étkezik. Vagy amikor az örömlánynak engedi, hogy megmossa a lábát finom olajjal, és megtörli a hajával. Vannak-e körülöttünk vámosok és olyanok, akikért erőfeszítést hozunk, akiket szeretni tudunk, tudatosan az Úr Jézusra tekintve? Szeretgetjük őket akár a cursillóban? Elvisszük-e őket a templomba, persze elsősorban nem szentségimádásra gondolok, hanem a szeretet útjára, aztán majd egyszer megtanulja, hogy mi az Eucharisztia.

Van-e ilyen barátságunk? Van-e ilyen kapcsolatunk? Keresünk-e ilyet?

Visszaemlékszem a magam történetére, amikor elkezdünk leszakadtakkal foglalkozni, és amikor átmentünk hozzájuk, részeseivé váltunk az ottani „csikágónak”. Az egyik egyháztanácsostól kaptam egy katonai tört, aki azt mondta, hogy atya, önvédelemre szükség van, vigyázz ezekkel. Akkor én föl sem fogtam az üzenet a lényegét. Átvettem a tört, mert jól nézett ki, jó lesz a falon dísznek, de amikor lement a nap, este a lelkiismeretvizsgálatnál döböntem rá, hogy Jézus Mária, mit is mondott nekem ez az ember?

Vagy amikor számon kérnek azért, hogy nem ezekkel kellene foglalkozni, hanem a hívőkkel. Akkor én azt mondom, hogy nem igaz, mert a betegnek kell az orvos, nem pedig az egészségesnek.

Mi is az, amire szeretnék kitérni? Az, hogy amit Ő cselekedett, azt ott és akkor

tette, időben és térben, a földi koordináták között. Ezért az, amit Ő akkor cselekedett, elmúlik. A kérdés az, hogy hogy lehet az Ő jelenlévő valósága az Eucharisztia?

Úgy, hogy azt megcselekedjük az Ő emlékezetére.

Szeretnék kitérni arra, hogy a jelenlévő valóság azáltal jelenlévő valóság, hogy Ő a saját megjelenülését is ránk bízta. Ő nemcsak az istenségét, dicsőségét, valóságát, boldogságát, testét és véréát adja nekünk, hanem az Ő jelenlétét is nekünk adja. Jogunk és felhatalmazásunk van Tőle arra, hogy Őt a világban megjelenítsük! Megtegyük, amit Ő!

Ilyen szempontból nézve, Ő erőt és lehetőséget ad nemcsak ahhoz, hogy Őt megjelenítsük, hanem ahhoz is ad erőt és lehetőséget, hogy bárkiben felfedezzük Őt.

Hogy a melletted ülőben, vagy az utcán melletted elhaladóban, hogy abban, aki betör hozzád, aki rálép a lábadra, vagy kinyír, mégis felfedezzük az Isten Fiát. Hisz mindenki Isten Fia!

Társörökösei vagyunk a Mennyei Atyának Jézus Krisztusban!

Kimondhatjuk, hogy erőt és lehetőséget kapunk, hogy bárkiben meglássuk Őt, az Istent, a testvért, a társörököst!

Tehát, amikor arról gondolkodunk, hogy a kereszttáldozat jelenlévő valósága miképpen jelenlévő valóság, akkor az a kérdés, hogy ebben a jelenlévő valóságban rajtunk átragyog-e Ő, és észrevesszük-e a mellettünk ülőben, vagy a közelünkben bármelyik emberben Őt.

Végezetül szeretném zárni a János evangélium 17. fejezetének 20. versétől Jézus gyönyörűséges imádságával, amiben így imádkozik értünk:

„De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egy. Amint te, Atyám bennem vagy, s én benned, úgy legyenek ők is benniünk, hogy így elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem. Áadtam nekik a dicsőséget, amelyben Te részesítettél, hogy egy legyenek, amint mi egyek vagyunk: én benniük, Te bennem, hogy így ők is teljesen egy legyenek, s megtudja a világ, hogy te küldtél engem és szeretted őket, amint engem szerettél. Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok s lássák dicsőségemet, amit nekem adtál, mivel már a világ teremtése előtt szerettél. Én igazságos Atyám! A világ nem ismert meg, de én ismerlek, s ők is felismerték, hogy Te küldtél. Megismertettem

velük nevedet és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen és én is bennük legyek.”

Ez az Eucharisztia titka és valósága, én úgy gondolom.